

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 23, 2015

Nummer 23, 2015

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:1696](#) 23-06-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:1695](#) 23-06-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:1694](#) 23-06-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:1709](#) 23-06-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:1706](#) 23-06-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:1707](#) 23-06-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:1701](#) 23-06-2015

Annotatie

[Noot bij HR 19 mei 2015, ECLI:NL:HR:2015:1247, SR-Updates 2015-0232.](#)

prof. mr. J.S. Nan

RECHTSPRAAK

Falende bewijsklacht heling.

Het middel klaagt onder meer dat de bewezenverklaring voor zover inhoudende dat de verdachte de daarin vermelde goederen heeft verworven en voorhanden gehad, niet uit de bewijsvoering kan worden afgeleid.

Het hof heeft de verklaring van de verdachte dat hij het gedeelte van de loods waarin de in de bewezenverklaring vermelde goederen zijn aangetroffen aan ‘een zekere [betrokkene 14]’ heeft verhuurd en dat die goederen aan deze toebehoorden, niet aannemelijk geacht. Van dat – in cassatie niet bestreden – oordeel uitgaande, heeft het hof uit de inhoud van de gebezigde bewijsmiddelen kunnen afleiden dat de verdachte de bedoelde goederen heeft verworven en voorhanden gehad.

Het middel is in zoverre tevergeefs voorgesteld.

Het middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel is gegrond. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van zes maanden waarvan twee maanden voorwaardelijk.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, vermindert deze in die zin dat deze vijf maanden en drie weken, waarvan twee maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren, beloopt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-06-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:1706

Zaaknummer: 14/02010

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en Y. Buruma

Advocaten: J. Kuijper

Wetsartikelen: 416 Sr

RECHTSPRAAK

In strijd met artikel 6 EVRM heeft het hof de verklaring van de aspirant van de politie tot het bewijs gebezigd, zonder dat de verdediging deze aspirant heeft kunnen horen.

Het middel bevat in de eerste plaats de klacht dat het hof ten onrechte, in strijd met artikel 6 EVRM, de verklaring van [betrokkene 1] tot het bewijs heeft gebezigd zonder dat de verdediging [betrokkene 1] als getuige heeft kunnen (doen) horen.

Het gebruik voor het bewijs van een ambtsedig proces-verbaal voor zover inhoudende een niet ter terechtzitting afgelegde, de verdachte belastende verklaring is niet onverenigbaar met artikel 6 lid 1 en 3 aanhef en onder d EVRM indien de verdediging in enig stadium van het geding de gelegenheid heeft gehad om een dergelijke verklaring op haar betrouwbaarheid te toetsen en aan te vechten door de persoon die de verklaring heeft afgelegd als getuige te (doen) ondervragen. Het gebruik van die verklaring is ook niet ongeoorloofd indien genoemde gelegenheid heeft ontbroken, doch die verklaring in belangrijke mate steun vindt in andere bewijsmiddelen. Dit steunbewijs zal dan betrekking moeten hebben op die onderdelen van de hem belastende verklaring die de verdachte betwist (vgl. HR 29 januari 2013, ECLI:NL:HR:2013:BX5539, NJ 2013/145).

Het hof heeft het proces-verbaal inhoudende de niet ter terechtzitting afgelegde, de verdachte belastende verklaring van [betrokkene 1] (weergegeven in 2.2.2 onder 1) voor het bewijs gebezigd zonder dat de verdediging in enig stadium van het geding de gelegenheid heeft gehad om die [betrokkene 1] als getuige te (doen) ondervragen. Die verklaring houdt onder meer in, kort samengevat, dat [betrokkene 1] heeft gezien dat degene die uit de auto stapte de Peugeot heeft bestuurd. Voor dit door de verdachte betwiste onderdeel van de verklaring van [betrokkene 1] is geen steun te vinden in andere door het hof gebezigde bewijsmiddelen.

Het voorgaande brengt mee dat het hof in strijd met artikel 6 lid 1 en 3 aanhef en onder d EVRM het hiervoor bedoelde proces-verbaal voor het bewijs heeft gebezigd. De klacht is gegrond.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof

Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-06-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:1709

Zaaknummer: 14/01170

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en Y. Buruma

Advocaten: I.V. Nagelmaker

Wetsartikelen: 6 EVRM

RECHTSPRAAK

De Hoge Raad wijst de aanvraag tot herziening, die berust op een zevental gronden, af.

Als grondslag voor een herziening kan, voor zover hier van belang, krachtens artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv slechts dienen een door bescheiden gestaafd gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstige vermoeden wekt dat indien dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid hetzij tot een vrijspraak van de gewezen verdachte, hetzij tot een ontslag van alle rechtsvervolging, hetzij tot de niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie, hetzij tot de toepassing van een minder zware strafbepaling.

De aanvraag berust naar de kern genomen op een zevental gronden.

In de eerste plaats wordt aangevoerd dat het op 5 augustus 2014 opgemaakte verslag van een nieuw door drs. F.W.J. Vos uitgevoerd onderzoek tot de conclusie noopt dat van brandstichting geen sprake is geweest.

In de tweede plaats wordt gesteld dat drs. L.J. Bijl in het door hem op 31 juli 2008 opgemaakte rapport terugkomt op zijn eerder met betrekking tot deze zaak gedane uitlatingen.

De als derde aangevoerde grond houdt in dat het hof heeft miskend dat de testmatrassen die bij het onderzoek zijn gebruikt, anders dan de bij de daadwerkelijke brand te Steensel verbrande matrassen, brandwerend waren behandeld en dat het hof de opdracht van de rechter-commissaris aan J.W. van Wilsem in dat verband heeft miskend.

De als vierde en als vijfde aangevoerde gronden houden in dat het hof de verklaringen van de getuigen [getuige 1] en [getuige 2] heeft miskend.

De als zesde en als zevende aangevoerde gronden houden het verzoek aan de Hoge Raad in om kennis te nemen van de reactie op de conclusie van de advocaat-generaal voor het arrest van de Hoge Raad van 21 december 2010, ECLI:NL:HR:2010:BL0336, waarbij een eerdere aanvraag tot herziening is afgewezen, alsmede van een bij dat eerdere herzieningsverzoek gevoegd op 17 mei 2008 door Vos opgemaakt rapport getiteld 'Het "vergeten" tijdspad'.

Bij de beoordeling van de aanvraag stelt de Hoge Raad het volgende voorop.

Ingevolge artikel 460 lid 2 Sv dient de aanvraag de gronden te vermelden waarop deze berust. De aanvraag zal dus naar behoren gemotiveerd dienen te zijn. Dat vindt bevestiging in de memorie van toelichting bij het wetsvoorstel dat tot het huidige artikel 460 Sv heeft geleid (*Kamerstukken II 2008/09, 32045, 3, p. 32*). Hieruit – gezien in samenhang met de omstandigheid dat ingevolge artikel 460 Sv de indiening van herzieningsaanvragen is voorbehouden aan rechtsgeleerde raadslieden en de procureur-generaal bij de Hoge Raad – volgt dat uitsluitend een herzieningsaanvraag welke aan deze motiveringseis voldoet, in behandeling kan worden genomen.

Een aanvraag die daaraan niet beantwoordt, is niet een aanvraag als in de wet bedoeld en moet daarom buiten behandeling blijven. Dat betekent dat ingeval een op artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv steunende aanvraag een beroep doet op een door bescheiden gestaafd gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstige vermoeden wekt dat indien dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid hetzij tot een vrijspraak van de gewezen verdachte, hetzij tot een ontslag van alle rechtsvervolgning, hetzij tot de niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie, hetzij tot de toepassing van een minder zware strafbepaling,

- de aanvraag een nauwkeurige omschrijving dient te behelzen van bedoeld gegeven (hierna: het novum), en dat dus niet kan worden volstaan met een verwijzing naar bijgevoegde bescheiden waaruit zo een novum zou moeten blijken;

- de aanvraag de redenen moet vermelden waarom het novum tot één van de genoemde beslissingen zou hebben kunnen leiden;

- de aanvraag, indien deze ertoe strekt de bewijsvoering aan te tasten, met voldoende precisie dient uiteen te zetten (i) waarom welk onderdeel van de bij de aanvraag gevoegde bescheiden leidt tot ernstige twijfel aan de juistheid van een nauwkeurig aangeduid gedeelte van de bewijsvoering, en (ii) waarom dat leidt tot het ernstige vermoeden dat het onderzoek van de zaak destijds zou hebben geleid tot een vrijspraak.

Slechts indien de aanvraag aan deze eisen voldoet, is de Hoge Raad in staat de gegrondheid ervan adequaat te beoordelen (vgl. HR 15 april 2014, ECLI:NL:HR:2014:922, NJ 2014/353).

Wat betreft de als zesde en als zevende aangevoerde gronden voldoet de aanvraag niet aan hetgeen onder 4.3 sub a is vooropgesteld. Er wordt immers zonder enige duiding volstaan met een verwijzing naar twee bijlagen. In zoverre kan de aanvraag dus niet tot herziening leiden.

De als eerste aangevoerde grond lijdt aan hetzelfde euvel. De aanvraag behelst dienaangaande immers slechts een opsomming van de – in de woorden van de aanvraag (pt. 5) – ‘voornaamste conclusies’ van Vos zonder dat deze zijn voorzien van een voor de beoordeling van de aanvraag relevante onderbouwing.

Daarbij komt dat de gestelde deskundigheid van Vos niet uit enig verifieerbaar document blijkt, hetgeen afbreuk doet aan diens rapportage.

Ten slotte is het zo dat in de aanvraag niet gemotiveerd wordt uiteengezet of en zo ja in hoeverre de thans naar voren gebrachte bevindingen van Vos wezenlijk afwijken van hetgeen hij in het kader van de vorige herzieningsaanvraag heeft betoogd. In dat verband kan erop worden gewezen dat in de aanvraag (pt. 12) slechts wordt gerept van ‘voortschrijdend inzicht’ van de zijde van Vos zonder dat gemotiveerd wordt uiteengezet waaruit dat voortgeschreden inzicht dan wel bestaat.

De als tweede aangevoerde grond deelt het lot van de eerste. Dienaangaande voldoet de aanvraag evenmin aan hetgeen onder 4.3 sub a is vooropgesteld. De aanvraag volstaat immers met enkele citaten uit het rapport van Bijl en verzuimt daaraan een voor de beoordeling van de aanvraag relevante onderbouwing toe te voegen.

Bovendien wordt in de aanvraag niet uiteengezet of en zo ja in hoeverre de eerdere verklaring van Bijl als onjuist moet worden aangemerkt en wordt geen reden aangevoerd waarom Bijl is teruggekomen op die eerdere verklaring.

Ten slotte moet worden geoordeeld dat de door het hof gebezigde verklaring van Bijl in het geheel van de bewijsvoering van het hof van slechts ondergeschikte betekenis is.

Van de als derde, als vierde en als vijfde aangevoerde gronden kan niet worden gezegd dat het hof met de in dat verband aangevoerde feiten en omstandigheden niet bekend was, zodat de aanvraag in zoverre reeds daarom niet tot herziening kan leiden.

De Hoge Raad wijst de aanvraag tot herziening af.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-06-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:1707

Zaaknummer: 14/04282

Rechters: W.A.M. van Schendel, J.W. IJssink en H.A.G. Splinter-van Kan

Advocaten: M.F.J.J.M. Tijssen

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

Afgeleid verschoningsrecht: stukken die onder het verschoningsrecht vallen.

Het middel klaagt over het oordeel van de rechtbank dat een deel van de in beslag genomen stukken niet valt onder het van de klager afgeleide verschoningsrecht van de Inspectie voor de Gezondheidszorg.

Op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 6.11 tot en met 6.13 kan het middel niet tot cassatie leiden.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-06-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:1701

Zaaknummer: 13/05488

Rechters: H.A.G. Splinter-van Kan, Y. Buruma en V. van den Brink

Advocaten: C.W. Noorduyn

Wetsartikelen: 552a Sv en 218 Sv

ANNOTATIE

Noot bij HR 19 mei 2015, ECLI:NL:HR:2015:1247, SR-Updates 2015-0232.***prof. mr. J.S. Nan***

De bewijsdrempel van artikel 342 lid 2 Sv, die verhindert om op basis van één getuigenverklaring tot een veroordeling te komen, is niet erg hoog. Als de jurisprudentie iets laat zien, dan is het dat met vrij weinig steunbewijs genoeg wordt genomen door zowel de feitenrechter als de Hoge Raad. Eerder heb ik voorgesteld deze bewijsregel daarom maar te vervangen door een ambtshalve motiveringsverplichting (J.S. Nan, 'Naar een vervanging van de unus testis-regel van artikel 342 lid 2 Sv', *Proces* 2014-3, p. 196-210). In het oorspronkelijke idee van de wetgever van begin vorige eeuw was dat ook het idee (*Bijlagen II* 1913/14, 286, 3, p. 62, 135 en 140-141). Uiteindelijk is ervoor gekozen om dit bewijsminimum toch in het wetboek op te nemen, waarbij werd geaccepteerd dat 'niet zelden schuldigen' de dans zouden ontspringen. Duidelijk is, ook uit de onderhavige zaak, dat de feitenrechter evenwel maar moeilijk tot een vrijspraak kan komen wegens een gebrek aan wettig bewijs. Als de rechterlijke overtuiging er is, wordt het vereiste steunbewijs wel gevonden, al moet het er met de haren worden bijgesleept. De Hoge Raad accordeert dat in veel gevallen en vaart inmiddels een soort tussenkoers. Zie daarover met name de standaardarresten HR 30 juni 2009, *NJ* 2009/495 en *NJ* 2009/496, m.nt. M.J. Borgers; HR 26 januari 2010, *NJ* 2010/512, m.nt. M.J. Borgers en HR 13 juli 2010, *NJ* 2010/515, m.nt. M.J. Borgers. Er moet in ander bewijs weliswaar voldoende steun te vinden zijn voor de verklaring van de doorslaggevende getuige, maar in het laatstgenoemde arrest overwoog de Hoge Raad daarbij ook dat bij de toetsing in cassatie of aan het bewijsminimum van artikel 342 lid 2 Sv is voldaan, het van belang kan zijn of de feitenrechter zijn oordeel nader heeft gemotiveerd. Ook in de onderhavige zaak geeft de Hoge Raad dat aan. Goed om te vermelden is dat die nadere uitleg dan niet (zozeer) moet zien op de betrouwbaarheid van de verklaring van de getuige, maar op de steun die het bewijs biedt aan diens verklaring (zie bijvoorbeeld HR 12 februari 2013, *NJ* 2013/279, m.nt. J.M. Reijntjes). Per saldo neemt de Hoge Raad met vrij weinig steunbewijs al genoeg (zie bijvoorbeeld HR 22 april 2014, *SR-Updates* 2014-0194, *NJ* 2014/328, m.nt. N. Rozemond en HR 10 juni 2014, *SR-Updates* 2014-0259, *NJ* 2014/329, m.nt. N. Rozemond). De zaak die bij deze noot hoort laat zien

hoe weinig zekerheid de *unus testis*-regel op voorhand biedt. Het hof meende dat de verklaringen van het slachtoffer over het misbruik van jaren geleden niet alleen betrouwbaar waren, maar ook voldoende steun vonden in het overige bewijsmateriaal. Het gaat dan om verklaringen van de overgrootmoeder en de oma van het slachtoffer over wat zij (indirect) toen van haar hadden gehoord, alsmede om de verklaring en de aantekening van de huisarts van wat de oma aan hem had verteld. Advocaat-generaal Harteveld (ECLI:NL:PHR:2015:600) meende dat het hof tot een bewezenverklaring kon komen en zijn oordeel afdoende had toegelicht, zodat niet gezegd kon worden 'dat de tot het bewijs gebezigde verklaring van de aangeefster onvoldoende steun vindt in het overige bewijsmateriaal'. Deze opstelling van Harteveldt kan ik niet volgen. Al het andere bewijsmateriaal is niet meer dan een herhaling van wat het slachtoffer toen tegen haar overgrootmoeder heeft verteld en wat die vervolgens tegen de oma en de huisarts heeft gemeld. Het is en blijft dus één bron (zoals ook door de verdediging naar voren was gebracht). De Hoge Raad komt daarom tot de conclusie dat artikel 342 lid 2 Sv wel is geschonden, omdat zonder nadere motivering niet begrijpelijk is dat er voor de verklaring van het slachtoffer voldoende steun te vinden is (r.o. 2.4). Als deze veroordeling overeind was gebleven, zou van een inhoudelijk bewijsminimum geen sprake (meer) zijn geweest en zou de *unus testis*-regel alleen nog een functie als motiveringsbeginsel hebben. Zo wordt de regel ook wel opgevat, zie M.J. Borgers, 'De toepassing van de bewijsminimumregel', *DD* 2012/82, par. 7, alsmede zijn noot onder *NJ* 2009/496 en in vergelijkbare zin advocaat-generaal Knigge in zijn conclusie voor *NJ* 2009/496 (m.n. punten 15 en 17-19). Het gaat er dan om dat de rechter verantwoordt waarom hij zich op één bron verlaat. Zover lijkt de Hoge Raad niet te willen gaan, een uitleg omtrent de betrouwbaarheid van de enige, direct belastende verklaring is niet voldoende. Betekent deze uitspraak nu dat het Openbaar Ministerie met mager bewijs moeilijker de eindstreep haalt? Ik meen van niet. Het gaat in casu om een oude zaak met een strafbaar feit waarvan pas na twaalf jaar aangifte is gedaan. Dan is het lastig om nog direct steunbewijs te vinden. Wat nu nog naar boven kwam is wat anderen van het toen nog jonge slachtoffertje hebben gehoord, deels nog middellijk ook (oma en de huisarts). In zulke gevallen wordt het lastig het bewijsminimum te halen (vergelijk *NJ* 2013/279 en de scepsis van annotator Reijntjes). In veel andere gevallen kan de fysieke toestand van het slachtoffer of diens emotionele staat bijvoorbeeld een ondersteunende rol spelen als die meteen wordt waargenomen door anderen. Ik wijs op *NJ* 2010/512, HR 29 juni 2010, *NJ* 2010/514, m.nt. M.J. Borgers; HR 12 november 2013, *NbSr Geannoteerd* 2013/375, m.nt. Knoester (met name ook advocaat-generaal Hofstee in punt 18 van zijn conclusie en de noot) en *NJ* 2014/328. Genuanceerd hierover is advocaat-generaal Bleichrodt in zijn conclusie voor *NJ* 2014/328. Hij merkt op dat in de situatie dat een derde vertelt wat deze van de aangever heeft gehoord en verslag doet van diens emotionele staat, het bewijsmateriaal slechts te herleiden is tot één bron. De Hoge Raad deelde die aarzeling evenwel niet. In de onderhavige zaak lijkt

echt elke (directe) ondersteuning voor de aanklacht te ontbreken, zodat de Hoge Raad hier gelukkig nog wel ingrijpt en de veroordeling casseert. De *unus testis*-regel is (nog) niet dood.

RECHTSPRAAK

Het hof heeft het verzoek tot behandeling van de zaak met gesloten deuren terecht afgewezen.

Het middel klaagt onder meer over de afwijzing door het hof van het verzoek van de raadsman van de verdachte tot gedeeltelijke behandeling van de zaak met gesloten deuren.

Artikel 269 lid 1 Sv, dat ook in hoger beroep toepasselijk is, luidt:

‘Het onderzoek ter terechtzitting geschiedt in het openbaar. Vanaf het uitroepen van de zaak kan de rechtbank gehele of gedeeltelijke behandeling met gesloten deuren bevelen. Dit bevel kan worden gegeven in het belang van de goede zeden, de openbare orde, de veiligheid van de staat, alsmede indien de belangen van minderjarigen, of de eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer van de verdachte, andere procesdeelnemers of anderszins bij de zaak betrokkenen dit eisen. Een dergelijk bevel kan ook worden gegeven, indien de openbaarheid naar het oordeel van de rechtbank het belang van een goede rechtspleging ernstig zou schaden.’

De onder meer in artikel 269 Sv neergelegde hoofdregel is dat in strafzaken het onderzoek ter terechtzitting in het openbaar geschiedt, zij het dat in nader in de wet omschreven gevallen, zoals in verband met de eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer van de verdachte, kan worden afgeweken van die hoofdregel. Het hof heeft het verzoek van de verdediging afgewezen op de grond dat het ‘de informatie die de verdediging heeft aangevoerd, onvoldoende [acht] om een gemotiveerd bevel te kunnen geven de zitting voort te zetten met gesloten deuren nu de hoofdregel is dat de zitting in het openbaar plaatsvindt’. Aldus heeft het hof tot uitdrukking gebracht dat hetgeen door de verdediging ter onderbouwing van het verzoek is aangevoerd, onvoldoende is voor afwijking van de hoofdregel dat de gehele strafzaak op de openbare terechtzitting wordt behandeld. Dat oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is, gelet op hetgeen door de verdediging aan het verzoek ten grondslag is gelegd, niet onbegrijpelijk. In zoverre faalt het middel.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-06-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:1696

Zaaknummer: 14/02368

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en E.S.G.N.A.I. van de Griend

Advocaten: M.L.M. van der Voet

Wetsartikelen: 269 Sv

RECHTSPRAAK

De bewezenverklaarde schuldheiling is niet naar de eis der wet met redenen omkleed.

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring niet toereikend is gemotiveerd in het licht van hetgeen door en namens de verdachte ter terechtzitting in hoger beroep is aangevoerd.

Mede gelet op hetgeen door en namens de verdachte ter terechtzitting in hoger beroep is aangevoerd is de bewezenverklaring, voor zover inhoudende dat de verdachte 'ten tijde van het verwerven of het voorhanden krijgen van dat motorblok redelijkerwijs had moeten vermoeden, dat het een door misdrijf verkregen goed betrof, niet naar de eis der wet met redenen omkleed.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug de zaak naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-06-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:1694

Zaaknummer: 14/01540

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en E.S.G.N.A.I. van de Griend

Advocaten: M. Bouman

Wetsartikelen: 417bis Sr

RECHTSPRAAK

Hoge Raad verbetert kwalificatie; het eerste gedeelte van de bewezenverklaring wordt als ‘medeplegen van opzettelijk iemand wederrechtelijk van de vrijheid beroven en beroofd houden’ in plaats van ‘medeplegen van gijzeling’ gekwalificeerd.

Advocaat-generaal E.J. Hofstee heeft geconcludeerd tot vernietiging van het bestreden arrest en tot terugwijzing van de zaak naar het gerechtshof teneinde op het bestaande hoger beroep opnieuw te worden berecht en afgedaan.

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat het bewezenverklaarde onder meer ‘medeplegen van gijzeling’ oplevert.

Mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 282a Sr moet worden aangenomen dat de dader van het daarin omschreven feit slechts strafbaar is indien hij handelt met het oogmerk een ander dan de gijzelaar te dwingen iets te doen of niet te doen. Nu de in het eerste deel van de bewezenverklaring omschreven wederrechtelijke vrijheidsberoving van [slachtoffer] ertoe strekte die [slachtoffer] en niet een derde te dwingen tot onder meer de afgifte van een (grote) hoeveelheid hennep, heeft het hof ten onrechte geoordeeld dat dit feit ‘medeplegen van gijzeling’ in de zin van artikel 282a Sr oplevert.

Het middel is terecht voorgesteld. De Hoge Raad zal met vernietiging van de bestreden uitspraak in zoverre de kwalificatie verbeteren. Het desbetreffende, eerste gedeelte van de bewezenverklaring moet dan in plaats van ‘medeplegen van gijzeling’ als ‘medeplegen van opzettelijk iemand wederrechtelijk van de vrijheid beroven en beroofd houden’ worden gekwalificeerd.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de aan het bewezenverklaarde gegeven kwalificatie en wat betreft de strafoplegging, kwalificeert het bewezenverklaarde als ‘eendaadse samenloop van: medeplegen van opzettelijk iemand wederrechtelijk van de vrijheid beroven en beroofd houden, poging tot afpersing, terwijl het feit wordt gepleegd door twee of meer verenigde personen, en medeplegen van opzettelijk iemand wederrechtelijk van de vrijheid beroven en beroofd houden’, wijst de zaak terug naar

het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Leeuwarden, opdat de zaak wat betreft de strafoplegging op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-06-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:1695

Zaaknummer: 13/03589

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en E.S.G.N.A.I. van de Griend

Advocaten: R.P. van der Graaf

Wetsartikelen: 282a Sr